

[Kurt Brauer.]

ikke nationaliseres, for den sidder på inder-siden af hovedet hos nogle mennesker, som har et præcist billede om, hvor de vil hen, og hvor de vil ende. Det er det, vi så støder imod. Men jeg er helt enig i, at enhver udvikling på området bør styre henimod en egentlig offentlig overtagelse af produkt-udviklingen.

Med hensyn til de anonyme narkomaner vil jeg godt have lov at sige en virkelig hjertelig tak til hr. Kjær Rasmussen, fordi det blev påpeget. Hvor har talen om de anonyme narkomaner manglet i vores hjemlige narkodebat! Hvor har det været en flad diskussion og en ungdomsfjendsk diskussion, der er ført henholdsvis i pressen og her i tinget og andre steder! Jeg var desværre bortrejst, da man sidste gang havde stor narkodebat her i tinget, men jeg har læst referatet igennem, da jeg kom hjem, og jeg må sige, at den debat tjente ikke tinget til ære. Ord som hr. Kjær Rasmussens synes jeg er meget mere på deres plads, når talen er om narkomaner, og jeg tror, at hr. Kjær Rasmussen har fat på et overordentlig væsentligt problem.

Over for fru Hanne Reintoft er jeg lidt i nød, for som fru Hanne Reintoft startede, havde jeg umiddelbar lyst til at sige, at min eneste kommentar til hende var, at det hedder „minavisen“ og ikke „miniavisen“, og ellers ikke noget. Men efterhånden udviklede det sig alligevel til en tale om noget væsentligt, synes jeg, og jeg håber da meget at se både hr. Kjær Rasmussen og fru Hanne Reintoft i udvalget, som jeg forstår vil blive nedsat. Man kan jo få foretræde dér, man kan sende sine forslag og sine tanker dertil.

Medicin er let at sælge, sagde fru Hanne Reintoft. Men jeg efterlyser — jeg ved ikke, om det er faldet ud — konklusionen af, hvad fru Hanne Reintoft sagde om medicins letsælghed. Konsekvensen, at derfor bør kontrollen med dens anvendelse gøres nemmere, derfor bør medicin være gratis på længere sigt, sådan at kontrollen med, hvem der anvender medicinen, bliver koncentreret på de færrest mulige hænder, synes jeg manglede i fru Hanne Reintofts indlæg.

Jeg ser frem til et interessant udvalgs-

arbejde. Jeg synes, der er kommet en vældig masse tanker frem her i dag, som trænger til nøjere uddybning. Jeg glæder mig til at møde disse tanker igen og ved spørgsmål til ministeriet få uddybet de ting, som er rejst i forslaget, og som måtte være rejst i 1968-udvalget, som vi nu venter på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Kaj Andresen):

Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om ny levnedsmiddellov [af Camre m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXVI) findes i tillæg A. sp. 2775, fremsættelsen i tidenden sp. 4146).

Forslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg vil gerne straks slå fast, at regeringen er helt enig i ønsket om, at vor levnedsmiddellovgivning skal være hensigtsmæssig og tidsvarende. Det er da også årsagen til, at det embedsmandsudvalg, som også nævnes af forslagsstillerne, blev nedsat for et års tid siden. Udvalget arbejder meget energisk med hele problemstillingen om en koordination og forenkling af levnedsmiddellovgivningen. Det forekommer mig derfor rigtigt at afvente resultatet af dette udvalgs arbejde i stedet for, som forslagsstillerne er inde på, mere eller mindre at kopiere den kommende svenske levnedsmiddellov. Det er i øvrigt en misforståelse, når forslagsstillerne oplyser, at den svenske lov er vedtaget og trådte i kraft den 1. april i år.